

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת יתרו

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

תוכן הענינים

פרשת יתרו

- ג כידושא רבא בצפרא דשבתא שב"ק פר' יתרו תשפ"ב
ד דעוא דרעיון שב"ק פר' יתרו תשפ"ב

שב"ק פר' בשלח תשפ"ד

- ז שמחת האויפרוף להחתן הרב אשר אנשיל פלאם ני"ו בעיד פלעטבוש-ארה"ב

שיחות קודש

- ט עריבת השולחן ליל חמישה עשר בשבט תשפ"ד בעיד לייקווד-ארה"ב

תולדותיהם של צדיקים

- יב כ"ק אדמו"ר רבי מרדכי מזוועהיל זי"ע
יג הרה"ק רבי מנחם נחום מרחמסטריוקא זי"ע

פרשת יתרו

בספר החינוך (מצוה כה) וז"ל: על האדם להאמין שיש לעולם אלוהים אחד, שהמציא כל הנמצא ומכחו וחפצו היה כל מה שהוא ושהיה ושיהיה לעדי עד, וכי הוא הוציאנו מארץ מצרים ונתן לנו את התורה. שנאמר בתחלת נתינת התורה אנכי ה' אלוהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים וגו'. ופרושו כאלו אמר תדעו ותאמינו שיש לעולם אלה, כי מלת אנכי תורה על המציאות. ואשר אמר אשר הוצאתיך וכי' לומר, שלא יפתה לכבכם לקחת ענין צאתכם מעבדות מצרים ומכות המצרים דרך מקרה, אלא דעו שאנכי הוא שהוצאתי אתכם בחפץ ובהשגחה, כמו שהבטיח לאבותינו אברהם יצחק ויעקב. ומי שלא מאמין בזה כופר בעיקר ואין לו חלק וזכות עם ישראל.

לפי דברים אלו נמצאנו למדים הקשר בין אנכי ה' אלוהיך וגו' ללא תחמוד, שמי שמאמין שהבורא יתברך שמו הוא מנהיג את העולם בהשגחה פרטית, ממילא אינו חומד מה שיש

בפרשתן איתא מעמד קבלת תורה ובו נכללים כל היסודות האיתנים של האמונה, הן בהש"ת והן בשאר הענינים. בימי השבוע הזה כשאמרתי את ה'אני מאמין' - ה"ג עיקרים, נתתי אל לבי שיש בה כמה ענינים, כי שבעה מהם מתחילים ב'אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו, ומדובר באמונת ה', והשאר מדובר באמונה בנביאים, בתורה, בביאת המשיח ובתחיית המתים.

האמונה בנביאים מובא בפרשתנו כמה שנאמר (שמות יט ט) הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם כך יאמינו לעולם, ומפרש רש"י, וגם כך - גם בנביאים הבאים אחריו.

והנה העשרת הדברות מתחיל בפסוק אנכי ה' אלוהיך וגו' (שם כ ב), ומסתיים בלא תחמוד וגו' (שם פסוק יד), ויש לומר דבר נחמד ששתי פסוקים אלו קשורים ביחד, בהקדם מה דאיתא

העצמות וגורם שהעצמות ירקבו ויבואו למיתה כדכתיב (משלי יד ל) ורקב עצמות קנאה, וכן הוא לשון המשנה הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מהעולם (אבות ד כא).

אם האדם הוא אדם מאמין, והוא מאמין שהבורא ית"ש מנהיג את העולם בצורה הטובה ביותר שיכול להיות, אז אינו מקנא במה שיש לשני, כי הוא מאמין שכך היא רצון הבורא שדבר זה יהיה בידי השני ולא לו, ולכן גם אינו מצר את צעדיו של השני, אלא אדרבה, הוא שש ושמה בחלקו, וחי בשלום ושלווה עם רעהו. ויעזור הש"ת שנוכה לאמונה שלימה, ובקרוב נוכה לביאת גוא"צ בב"א.

לשני, בגלל שהוא מאמין שאם הש"ת נתן את זה לזולתו, אזי זה לא שייך אליו, וכל מה שיש לי הוא מאיתו ית"ש, ומה שאין לי הוא מאיתו ית"ש, שהוא רוצה שלא יהיה לי חפץ פלוני, ולמה יהיה לי חמדה לחפץ זה.

לפני כמה ימים מת האדם הכי מבוגר בעולם, הוא היה גוי וגר בספרד שהיה בן מאה ושלוש עשרה שנה, כששאלו אותו במה הארכת ימים, ענה שהוא חי תמיד לעצמו, ולא עשה אף פעם שום דבר להזיק לשני. והסיבה שהוא לא עשה שום דבר רע לזולת נבע מזה שלא היה לו קנאה לשני, כי אם יש אדם שמקנא בשני הוא מנסה להצר צעדיו, הקנאה אוכל את

קידושא רבא בצפרא דשבתא שב"ק פר' יתרו תשפ"ב

בידוע שמשם נסעו, אלא להקיש נסיעתן מרפידים לביאתן למדבר סיני, מה ביאתן למדבר סיני בתשובה, אף נסיעתן מרפידים בתשובה. ויחן שם ישראל - כאיש אחד בלב אחד.

הכלי יקר מדקדק וז"ל: ראה כמה כפלים נכתבו כאן, ומה היה

בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני. ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר (שמות יט א-ב). ומפרש רש"י (שם פסוק ב) ויסעו מרפידים - למה הוצרך לחזור ולפרש מהיכן נסעו, והלא כבר כתב שברפידים היו חונים,

המקרא חסר אם היה אומר ויסעו מרפידים ויחנו במדבר סיני נגד ההר, ולמה אמר תחילה ויחנו ואח"כ ויחן, תחילה אמר מדבר סיני ואח"כ אמר סתם במדבר, ותחילה קרא להר בשם סיני ואח"כ קראו סתם הר.

וכתב ליישב שכל זה ראייה שלא היו ישראל ראויין לקבלת התורה עד אשר יהיה שלום ביניהם בעלי אסופות נתנו מרועה אחד (קהלת יב יא) והתורה כל נתיבותיה שלום, כי מתוך פירוד הלבבות זה אוסר וזה מתיר ונמצא התורה כשתי תורות, וזה מה שאמר הכתוב בחדש השלישי וגו' ביום הזה באו מדבר סיני. הורה שחודש זה שמזלו תאומים המורה על הדיבוק והאהבה שיחדיו יהיו תמים כתאומים זה לזה ואז יהיה שלום רב לאוהבי התורה, ויש בזה רמז ג"כ לב' הלוחות שהיו כתאומים יחדיו חמשה מול חמשה.

ואח"כ אמר ויסעו מרפידים. היינו מן המקום אשר היו שם בריב ומחלוקת כי המקום ההוא נקרא מסה ומריבה ורפידים אותיות פרידים כמו כשב כבש על שם הפירוד שהיה ביניהם. ורו"ל (סנהדרין קו) דרשוהו מלשון רף ידיים, כי זה תלוי בזה כי

ע"י הפירוד שהיה ביניהם רפו ידיהם מן התורה ועכשיו נסעו מרפידים מן המקום ההוא ר"ל הסיעו עצמם מן הפירוד ויבואו מדבר סיני. כי מקום זה גרם להם שהיו באגודה אחת כי בקשת הכבוד והשררה סבה לכל ריב ולכל נגע וע"י שראו שהר סיני הנמוך שבהרים הוא ההר חמד אלהים לשבתו, אז ראו שהקב"ה בוחר בענוים ועי"ז בחרו במדת ההכנעה, וזהו סבת השלום לכך הוא מזכירם בלשון רבים ויבואו מדבר סיני ויחנו במדבר, להורות שמצד המדבר עדיין היו חלוקים בדעתם ולא היו בלב אחד כאיש אחד עדיין, אך בבואם נגד ההר והוגד להם כי על הר זה ירד ה' אז ויחן ישראל, היו בלב אחד כאיש אחד, אבל מתחילה קודם שבאו להר הזה בין בבואם אל תוך המדבר בין בחנייתם במדבר עדיין לא סרו ממחלוקתם עד שבאו נגד ההר כאמור, לפי ששמו מורה על ההפך דהיינו שנאה כמו שאמרו חז"ל (שבת פמ:) סיני שמשם ירדה שנאה לאומות וכו', לכך אמר ויחן שם ישראל נגד ההר, כי מהות ההר גרם השלום ולא שמו.

וכתב לבאר בספר דברי ישראל דיש פירוד בין אדם לחברו שאינו שווה בשווה עם חבירו, ויש פירוד

הזה באו מדבר סיני, פירוש, באו במידת תוכו כברו ואין פיו ולבו שוין, והא בהא תליא ע"י שאין תוכו כברו ואין פיו ולבו שוין ומדבר עם חבירו אחד בפה ואחד בלב, על ידי זה נצמח פירוד לכבות בינו לבין חבירו כמובן. ומביא שם דידוע ומבואר בספה"ק האותיות 'יום' והמילוי של האותיות 'יום' הם מספר שוה, וכן האותיות 'סיני' והמילוי של האותיות 'סיני' הם ג"כ מספר שוה, והיינו תוכו כברו. וזה מה שאמר הכתוב, ביום

הזה באו מדבר סיני, פירוש, באו במידת תוכו כברו כאותיות 'יום' ואותיות 'סיני' כנ"ל.

ובזה מבאר מה שנאמר בפסוק ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני, פירוש ויסעו מהפירוד של עצמו מן אחד בפה ואחד בלב, ויבאו מדבר סיני, היינו אל המדת תוכו כברו כמלת 'סיני', וממילא באו לאהבת חברים, ויחן שם ישראל כאיש אחד בלב אחד כנ"ל.

רעוא דרעוין שב"ק פר' יתרו תשפ"ב

שב"ק פר' בשלח תשפ"ד

שמחת האויפרוף להחזק הרב אשר אנשיל פלאם ני"ז
 בן ב"ק אדמו"ר מסטרעטין שליט"א זנכד לב"ק גאב"ד גראסזאדדיין שליט"א
 פלעטבוש ניו יארק

חזרו'. וחשבתי שיש בכך רמז לחתן
 הנושא אשה, שמקיים מה שהתורה
 ציוותו (בראשית ב כד) 'על כן יעזוב איש
 את אביו ואת אמו ודבק באשתו' וגו',
 והוא כמו מי שהולך במדבר מה שלא
 היה רגיל קודם לכן, ואם נושא אשה
 ראוויה שהיא אשר תסייעו לבחינת
 הענין והאש ששימשו במדבר יומם
 ולילה, וזה נרמז בענין קשור על האהל
 ונר דלוק משבת לשבת, וכן יזכו לברכה
 מצויה בעיסה שהוא זכר למן שמוזכר
 בפרשתן.

בסוף פרשתן נאמר (שמות יז יב) 'וידי
 משה כבדים וגו' ואהרן וחזר
 תמכו בידיו מזה אחד ומזה אחד ויהי
 ידיו אמונה עד בוא השמש', ותנן
 בר"ה (כמ.) וכי ידיו של משה עושות
 מלחמה או שוברות מלחמה, אלא
 לומר לך כל זמן שהיו ישראל מסתכלין

וה' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן
 לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש
 להאיר להם ללכת יומם ולילה (שמות
 יג כא).

הנה אנו עומדים עתה בשמחת
 האויפרוף לחתן הרב אשר
 אנשיל שליט"א בנו של גיסי האדמו"ר
 מסטרעטין שליט"א, ואיתא בחז"ל
 (סוטה ב.) שקשה זיווגו של אדם כקריעת
 ים סוף.

איתא ברש"י על הפסוק (בראשית כד
 טו) 'ויביאה יצחק האוהלה
 שרה אמו', וביאה האהלה ונעשית
 דוגמת שרה אמו, כלומר והרי היא
 שרה אמו, שכל זמן ששרה קיימת
 היה נר דלוק מערב שבת לערב שבת,
 וברכה מצויה בעיסה, וענין קשור על
 האהל, ומשמתה פסקו, וכשבאת רבקה

היינו שהיו מתבוננים בייחוס האבות הקדושים ודורות הקודמים, ובכוח זה יזכה החתן לילך תחת החופה בשעמומ"צ ולבנות בית נאמן בישראל בקדושה ובטהרה שתהא לה קיום ועמידה.

ועוד כתב שם בחזקוני רמז בפסוקים אלו לג' האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב, אמונה זה אברהם דכתיב (בראשית טו ו) 'והאמין בה', עד בא זה יצחק דכתיב ביה (שם כד סג) 'ויצחק בא מבא', השמש זה יעקב דכתיב ביה (שם לב לב) 'וילן שם כי בא השמש', והיינו שבזכותם זכו ישראל לגבור על עמלק, וכפי שאמרנו שכוחם וזכותם של האבות הקדושים היא העומדת לזרעם אחריהם לזכות לישועת עולם.

ויעזור השי"ת שיוכה החתן לבנות בית נאמן בישראל בנין עדי עד וקשר של קיימא ושהזיווג יעלה יפה, ושנוכה לגאולה השלימה במחיית עמלק בבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתגברים, ועיין בחזקוני שכתב על הפסוק 'ויהי ידיו אמונה', שכל דבר העומד בעומדו ובחזקתו ואינו מחליש ואינו נחסר מכמות שהיה קרוי אמונה, כמו 'ותקעתיו יתד במקום נאמן' (ישעי' כב כג) שתרגמו באתר קיים, אף כאן 'ויהי ידיו אמונה' קיימות ועומדות, וזה שמברכים את החתן שיוכה לבנות בית נאמן בישראל, היינו שתהא לבנין ביתו קיום ועמידה לדורות עולם. וזה ביאור הנוסח שהחתן מקדש את הכלה 'כרת משה וישראל', היינו כענין הידים של משה רבינו ביחד עם ההסתכלות של בני ישראל, 'ויהי ידיו אמונה' שזכו לקיום ועמידה לעולם, כך גם תעמוד הזיווג לבנין של קיום.

והנה אבי החתן דגן קרוי בשם משה, וזה 'והיה כאשר ירים משה ידיו וגבר ישראל' (שם יא), היינו זכות אבי החתן העומד לצד החתן להתפלל ולהעתיר בעדו, וזה שאמרו חז"ל 'כל זמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה',

שיחות קודש

**עריכת השולחן ליל חמישה עשר בשבט תשפ"ד
בבית ידידינו הרה"ח רבי זושא נאבאסעלער שליט"א
לייקווד ארה"ב**

איתא במאור עינים בפרשתן (בשלח) אהא דאיתא במשנה ר"ה (כט.) על הפסוק (שמות יז יא) 'והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל', וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות מלחמה, אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה' וכו', והקשה שם שלכאורה אכתי הקושיא במקומה עומדת, שאם הכל תלוי בישראל אם מסתכלין כלפי מעלה, למה הוזכר בפסוק על שם משה 'והיה כאשר ירים משה' וגו', ועדיין קשיא וכי ידיו של משה' וכו', הלא ההסתכלות של ישראל כלפי מעלה הן העושות מלחמה.

וכתב לבאר שכן נודע באמת, שהיות עיקר עבודות האדם ליוצרו הוא בדעת, שעל ידי שידע ויבין וישכיל את הבורא באמת יעבדנו, כמו שאמר הכתוב (דברי הימים א כח ט) 'דע את אלהי אביך ועבדהו', והדעת מתחלק לאהבה ויראה, שבידיעתו ידיעה שלימה את השי"ת הוא אוהב אותו וירא מפניו לשמוע בקולו ולשמור מצותיו, והנה אהבה ויראה הם הנקרא ידים וזרועות עולם, וזה ידוע ומפורסם שמשה רבינו ע"ה היה הדעת של כל ישראל, וזהו 'כאשר ירים משה' וגו', שהוא הדעת של כל ישראל, שעל ידי הדעת מרים ידו שהם אהבה ויראה כאמור, שהם נקרא זרועות עולם, ואז על ידי זה מסתכלין ישראל כלפי מעלה, כיון שהדעת שלהם עם בחינת אהבה ויראה נתרומם, ולכן 'גבר ישראל', וכן להיפך וכאשר ניח וגו', וא"כ נמצא שההסתכלות של ישראל כלפי מעלה או למטה הוא עצם בחינת הרמת ידי משה או הנחתם כמבואר.

ועלה בלבי לבאר לפי זה מה שבהגיע יום ט"ו בשבט מברכים על הפירות, שביום זה נכנס השרף באילנות, ושמעתי מאת המגיד הרב אברהם מרדכי מלאך שליט"א בברכה שמברכים בכל יום בברכת השחר 'הנותן לשכוי בינה', ומהו גודל הבינה של התרנגול. וביאר שבכל בוקר התרנגול מתחיל לקרקר בעוד השחר עולה והחושך עדיין נרגש, והאדם שאינו רגיל בכך עלול להמלאות חימה ורוגז על התרנגול המפריעו לישון באמצע הלילה, אבל החכם מבחין כבר עתה שבעוד זמן מה יפציע השחר והאור יעלה על כל העולם כולו. וזה רמז לאדם שבזמני החשכות בגלות המר צריך שידע שתבוא הישועה.

הנה יום ט"ו בשבט הוא באמצע החורף שאין בכלל פרחים והעצים נשרו כולם לגמרי, ובכל זאת אנו מציינים ראש השנה לפירות האילן משום שאנו יודעים שבעוד זמן מה יתחילו האילנות לבלב ויוציאו פירות. וזה שפי' המאור עינים ענין הדעת, וזה מתעורר ביותר ביום גדול זה.

עוד לימוד גדול יש ביום זה, שהאדם שיש לו עץ עושה פירות יודע שגם אם יחרוש ויזרע ויעבוד ויעמול קשות על האילנות שיוציאו פירות טובים, אם לא יעמוד הקב"ה לצדו להצליחו בעסקי האילנות שוב לא ינהה מהם, והוא יתברך המכניס את השרף באילנות ומחיייה את האילנות. וזה שמברכים על פירות האילן 'בורא פרי העץ', להודות לה' יתברך על הבריאה המחודשת שבכל יום ויום.

בבעל הטורים בריש התורה (בראשית א א) הביא שיש ג' פסוקים שיש בהן כ"ח אותיות, הפסוק הא' שבתורה 'בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ', ובמתן תורה (שמות כ א) 'וידבר אלוקים את כל הדברים האלה לאמר', ועוד בנוסח לקדיש 'אמן יהא שמיה רבא מברך לעלם ולעלמי יתברך ויתעלה'. והיינו ששלושתם רמז לענין אחד. ובסידור שלנו (באסטאן) מביא בהערה שיש בברכה זו מהמחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית עד סוף הברכה כ"ח תיבות, והיינו שלא רק בריאת העולם ומתן תורה היו בהם רמזים אחדים, אלא גם בחידוש העולם בכל יום תמיד יש מחידושים אלו, ולכך יש גם בה כ"ח אותיות.

זוהי משה שהרים משה רבינו את ב' ידיו, שב' פעמים י"ד יוצא כ"ח, רמז שידע ויאמין שהקב"ה עושה ופועל הכל. וזה רמז לציון יום ט"ו בשבט להראות שאנו מאמינים שהקב"ה הוא המכניס בהם את השרף והוא גידל ושיבח את הפירות הללו.

זוהי שנקרא 'ראש השנה לפירות האילן', שראש השנה יש בה ענין המלכת הקב"ה על כל העולם כולו, וכך גם יום ט"ו בשבט יש בה רמז להמלכת הקב"ה על כל העולם כולו להאמין שהוא המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, והוא שהכניס אל הפירות את הטעם והמראה הטוב.

תולדותיהם של צדיקים

עובדות וסיפורים על צדיקי הדורות
שיו"ד הל בשבוע הבעל"ט

כ"ק אדמו"ר רבי מרדכי מזוועהיל זי"ע
כ"ח שבט תשל"ט

הלילה חל גם היו"ד קדישא של כ"ק אדמו"ר רבי מרדכי מזוועהיל זי"ע בעל יקרא דמלכא, והוא נולד עוד בעיר זוועהיל ועלה לארץ ישראל יחד עם זקיני הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זי"ע. מסופר שהוא היה מתמיד עצום בתורה, ופעם כשלמד בחיי עולם קרתה הפסקת חשמל, והוא המשיך בלימודיו כשנר אחוז בידו, ולאחר זמן החזירו את החשמל והוא לא הרגיש בכך והמשיך ללמוד לאור הנר, כך לגודל התמדתו בתורה.

כשעמד תחת החופה בשמחת נישואיו קודם הקידושין, הוציא מכיס מעילו סידור והתחיל לומר נוסח לשם ייחוד קודם הקידושין, ורבי יוסף חיים זוננפלד שעמד שם התפעל מאוד מגודל ישוב הדעת שיש לחתן בזמן לחוץ כל כך.

ידוע שמלחמת ששת הימים התחילה בסוף חודש אייר תשכ"ז, ובל"ג בעומר קודם לכן היו מעטים שנסעו למירון לרבי שמעון בר יוחאי, ורבי מרדכי זי"ע היו מאלו שמסרו את נפשם להשתתף בהילולא דרשב"י.

סיפר נכדו רבי משה גודלמן שבילדותו סבל ייסורים קשים על האוזניים, והרופאים אמרו שהוא זקוק לניתוח באוזניים, הלכו לשאול בעצת זקיני זי"ע אם לעשות את הניתוח, והוא אמר שלא יעשו את הניתוח. ולאחר

זמן חזרה הבעיה והלכו אליו שוב לשאול אם לעשות את הניתוח שהיה די קל ולא מסובך כל כך, ענה רבי מרדכי שילך למקוה לטבול ולהתיישב בדבר, וכשחזר אמר כמקודם שלא יעשו את הניתוח.

ולאחר שנים כשנפטר רבי מרדכי זי"ע הלך לשאול את האדמו"ר מסלונים זצ"ל אם לעשות את הניתוח, והוא ענה שישאלו שתי רופאים מומחים ומה שיורו לו לעשות כן יפעל, וכך היה ששניהם אמרו לו שיעשה את הניתוח שהיה אף ללא הרדמה, ולאחר הניתוח כבר לא שמע כלל על האוזן ההוא שניתחו, והרופאים לא הבינו למה קרה כזאת, ואז הבינו מה היתה כוונת זקינו זי"ע שמנע בעדם לעשות את הניתוח ההוא.

אביו של רבי משה גולדמן היה רבי יוסף גולדמן, ופעם היה צריך לעבור ניתוח בארה"ב על המחלה הארורה, ואז כששהה בארה"ב החליט פתאום שאין לו מה לעשות שם, ולא סיפר לאף אדם וחזר לבד לארץ ישראל, ואז קודם שהגיע פנה רבי מרדכי זי"ע לחלון הבית היכן שהיתה יושבת בתדירות יונה, והפטיר בקול שהיונה אמרה לו שרבי יוסף עתיד לחזור היום מארה"ב ולכן יכינו לכבודו קבלת פנים.

{סעודת מלוה מלכה מוצש"ק פר' משפטים תשפ"ג}

הרה"ק רבי מנחם נחום מרחמסטריווקא זי"ע

כ"ח שבט תרצ"ו

הלילה חל היו"ד קדישא של הרה"ק רבי מנחם נחום מרחמסטריווקא זי"ע. הוא עלה לארץ ישראל בשנת תרפ"ו והתגורר כאן למשך עשר שנים עד שנסתלק בשנת תרצ"ו בגיל תשעים ושש שנה, ועד להסתלקותו הוא היה צלול בדעתו, ובלילה קודם שנפטר הרגיש איזה חלישות וקרא לאחיו הצעיר הרה"ק רבי זאב מרחמסטריווקא זי"ע, ואז שאלו רבי זאב זי"ע שיספר לו סיפור מלפני תשעים שנה בהיותו ילד כבן שש שנים.

וסיפר רבי נחום זי"ע שאז בגיל שש שנים נסע פעם עם אביו הרה"ק רבי יוחנן זי"ע לאיזה עיר, ואז נכנסו אליו זוג בעל ואשה וביקשו שיברכם שיזכו להיפקד בזש"ק, ועוד החציפו פנים והכריזו בקול שהם אינם מניחים לרבי לצאת את החדר עד שיבטיח להם שיזכו לישועה, וכך עשו שנעלו את הרבי בחדר ולא הניחו לו לצאת משם, אלא שאביו הרבי זי"ע התעקש ולא רצה להבטיח כזאת, והאשה התחילה לבכות בבכי תמרורים, והגבאי שהיה שם התחיל לצעוק עליהם על שהם דוחקים כל כך ברבי, ומתי נשמע כזה שלא יתנו לרבי לצאת עד שיעשה דבר מה נגד רצונו.

אלא שהבעל והאשה הפצירו מאוד ברבי, עד שבני הרבי התחילו גם הם לדחוק ברבי שיועיל להושיעם, פנה רבי יוחנן זי"ע לבנו רבי נחום זי"ע ואמר לו: "תבטיח להם אתה", שמע הבן לקול אביו והבטיחם להוושע, וכך היה שלתקופת השנה זכו ונוושעו בזש"ק.

עוד סיפר האדמו"ר מרחמסטריווקא שליט"א מא"י ששמע מדודו האדמו"ר מרחמסטריווקא ארה"ב זי"ע שסיפר בשם רבי יעקב אייזנבאך - פעסטער, שהיתה לו קרובה עגונה שבעלה הפליג למדינת הים והשאירה לבדה, ובצר להם פנו לרבי נחום זי"ע לשאול מה יעשו ואנה יפנו, אמר להם הרבי שיסעו גם הם לאמריקה, וכך עשו ששמעו לקולו, וקודם שהפליגו לדרך באו אליו ואמרו לו שיש להם כרטיס נסיעה, ולתמיהתם כי רבה התחיל הרבי לשאול למה הם ממהרים ודוחקים לצאת לדרך ולמה אינם ממתנינים עוד, ולכך ביטלו את הנסיעה ודחו אותה לזמן, אלא שבכל פעם שבאו אליו לשאול מתי לנסוע היה מרגיע בעדם שאין הזמן דוחק לנסוע ומוטב שימתינו.

עד שביום אחד שאל רבי נחום זי"ע את רבי יעקב הנ"ל מה נשמע עם קרובתו העגונה, ענה לו רבי יעקב שעדיין לא נסעה, שאלו הרבי למה איננה נוסעת עכשיו, ענה לו שבזמן כזה נוסעת רק ספינת מטען שאין אפשרות להצטרף אליה, אמר הרבי שלא ימתינו ויסעו תיכף ומיד.

כך עשתה ונסעה עם האונייה ההיא, ומיד כשהגיעה לחופי אמריקה כשירדה מהאונייה הבחינה בבעלה שישב שם בצד, והתחילו לצעוק אליו

ותפסוהו ולא הניחו לו עד שגירש את אשתו העגונה. וכל זה נעשה בכוח רוח קדשו של רבי נחום זי"ע שהורה להם בדיוק מתי יפליגו.

רבי חיים הערש אייזנבאך סיפר שרבי נחום זי"ע בסוף ימיו היה עומד בחלון חדרו הפרטי שהשקיף לתוך ביהמ"ד והיה מסתכל איך שהחסידים סועדים סעודת מלוה מלכא. ופעם שאלו אותו מה הוא רואה שם, ענה לו הרבי שהוא נהנה לראות איך שאנשים נהנים במאכלים חמים המחיים את הנפש.

פעם אמר בטעם המנהג בכמה מקומות שלאחר קידוש לבנה יושבים ללחיים בלקח ובראנפין, שהרי כל המצוות מוציאים ממון בשביל לקיימם כגון לולב ואתרוג, אבל קידוש לבנה מקיימים בלי הוצאה של ממון, ולכן לחביבות המצוה מוציאים ממון ללחיים.

בירושלים היה יהודי עשיר שירד ל"ע מנכסיו והגיע עד לפת לחם עד שלימים יצאה נשמתו מרעב, וכשסיפרו זאת לרבי נחום זי"ע שהיהודי ההוא נפטר מרעב, אמר רבי נחום שאין זה נכון כלל, ויהודי זה לא נפטר מרעב אלא מכבוד, שהרי רצו לתת לו מעות די מחיתו והוא לא רצה לקחת את הממון, ובזה פי' הכתוב 'חכם לב יקח', היינו שמי שהוא חכם יודע מתי צריך לקחת ממון.

{סעודת מלוה מלכה מוצש"ק פר' משפטים תשפ"ג}

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הר"ר **צבי נפתלי הלוי פלומנבוים** הי"ו
לדגל השמחה השרויה במעונו
שמחת הולדת בנו למזל"ט
יזכו לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים
ולרוות רוב נחת ותענוג דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הרה"ג **רבי חיים שמעון רביע** הי"ו
לדגל השמחה השרויה במעונו
שמחת נישואי בנו החתן מנשה מאיר נ"י בשעטו"מ למזל"ט
יזכו לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות,
בנין עדי עד בקשר של קיימא, ויזכה לרוות רוב נחת
ותענוג דקדושה מהם ומכל יוצ"ח